

Predmet C-746/23

**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda**

Datum podnošenja:

5. prosinca 2023.

Sud koji je uputio zahtjev:

Consiglio di Stato (Italija)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

29. studenoga 2023.

Žalitelji:

Cividale SpA

Flag Srl

Druge stranke u žalbenom postupku:

Ministero dello Sviluppo Economico

Direzione Generale per l'incentivazione delle attività imprenditoriali del Ministero dello Sviluppo Economico (Glavna uprava za poticanje poduzetničkih aktivnosti Ministarstva gospodarskog razvoja, Italija)

Dipartimento per lo sviluppo e la coesione economica del Ministero dello Sviluppo Economico (Odjel za razvoj i gospodarsku koheziju Ministarstva gospodarskog razvoja, Italija)

Direzione Generale per l'incentivazione delle attività imprenditoriali del Ministero dello Sviluppo Economico – Divisione X (Glavna uprava za poticanje poduzetničkih aktivnosti Ministarstva gospodarskog razvoja, X. odsjek, Italija)

Druza zainteresirana stranka:

Fonderia di Torbole SpA

Predmet glavnog postupka

Žalba protiv presude Tribunalea amministrativo regionale per il Veneto (Okružni upravni sud za Veneto, Italija) br. 00118/2019 kojom je odbijena tužba koju je podnijelo društvo Flag s.r.l. radi poništenja Odluke br. 1303 od 29. svibnja 2013. kojom je Ministero dello Sviluppo Economico (Ministarstvo gospodarskog razvoja, Italija, u daljnje tekstu: MISE), drukčije od onog što je privremeno priznalo prethodnim dopisom, odobrilo isplatu u korist navedenog društva iznosa od samo 200 000,00 eura s osnova doprinosa za sudjelovanje tog društva u programu racionalizacije sektora talionica.

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Zahtjevom za prethodnu odluku, koji se upućuje u skladu s člankom 267. UFEU-a, Consiglio di Stato (Državno vijeće, Italija) traži tumačenje pojma „državna potpora” u smislu članka 107. i 108. UFEU-a te Uredbe Vijeća (EZ) br. 659/1999 za potrebe pravilne kvalifikacije doprinosa koji se predviđa, konkretno, člankom 2. stavkom 2. točkama (a) i (b) Decreta ministeriale n. 73/2004 (Ministarska uredba br. 73/2004).

Prethodna pitanja

[1.] Može li se mjeru poput one uređene nacionalnim propisom koji se navodi u točki 20. [izvorne verzije ovog rješenja kojim se upućuje zahtjev za prethodnu odluku] i, konkretno, mjeru predviđenu člankom 2. stavkom 2. točkom (a) Ministarske uredbe br. 73/2004 kvalificirati kao „potporu” u smislu i za potrebe primjene članka 107. i 108. UFEU-a te Uredbe Vijeća (EU) br. 659 od 22. ožujka 1999.?

[2.] Može li se mjeru poput one uređene nacionalnim propisom koji se navodi u točki 20. [izvorne verzije ovog rješenja kojim se upućuje zahtjev za prethodnu odluku] i, konkretno, mjeru predviđenu člankom 2. stavkom 2. točkom (b) Ministarske uredbe br. 73/2004 kvalificirati kao „potporu” u smislu i za potrebe primjene članka 107. i 108. UFEU-a te Uredbe Vijeća (EU) br. 659 od 22. ožujka 1999.?

Navedeno pravo Unije

Ugovor o funkcioniranju Europske unije, konkretno: članci 107. i 108.

Uredba Vijeća (EZ) br. 659/1999 (u daljnjem tekstu: Uredba br. 659/1999), konkretno: članci 2., 3. i 8.

Obavijest Europske komisije o pravilima iz područja državnih potpora koja primjenjuju nacionalni sudovi (SL 2009., C 85, str. 1., u daljnjem tekstu: Obavijest iz 2009.).

Obavijest Europske komisije C 262/1 od 19. srpnja 2016. o pojmu državne potpore (u daljnjem tekstu: Obavijest C 262/1); konkretno: točke 66. do 69. poglavlja 4.

Navedeno nacionalno pravo

Legge del 12 dicembre 2002, n. 273 (Zakon br. 273 od 12. prosinca 2002.) (u daljnjem tekstu: Zakon br. 273/2002); konkretno, članak 12., kojim se pokreće program racionalizacije industrijskog sektora talionica lijevanog željeza i čelika, koji treba provesti u skladu s uvjetima i kriterijima utvrđenima uredbom Ministra delle attività produttive (ministar proizvodnih djelatnosti, Italija) i čija je svrha da se uz poštovanje propisa Europske unije u području državnih potpora postigne niz ciljeva, među kojima su: „(a) *poticanje boljeg utvrđivanja sukladnosti proizvodnje, također na temelju reorganizacije proizvodnog kapaciteta i razvoja povoljnih uvjeta za koncentraciju proizvodnog kapaciteta kod poduzetnika koji imaju višu razinu konkurentnosti*”.

Decreto del Ministero delle Attività Produttive del 13 gennaio 2004, n. 73 (Uredba Ministarstva proizvodnih djelatnosti br. 73 od 13. siječnja 2004.) (u daljnjem tekstu: Ministarska uredba br. 73/2004); konkretno:

članak 2., u skladu s kojim: „1. *Za potrebe reorganizacije sektora zbog toga što je u sustavu proizvodnje nastao višak proizvodnog kapaciteta potiču se programi za fizičko uništavanje postrojenja i strojeva koji tvore proizvodni ciklus, nakon čega slijedi zatvaranje proizvodne lokacije [...]*.

2. *Mjera doprinosa odnosi se na višu vrijednost od dviju vrijednosti predviđenih Obaviješću Unije C (2002) 315 od 7. ožujka 2002.: ‚marža doprinosa s fiksnim troškovima’ – ‚preostala vrijednost postrojenja koja treba ukloniti’ i iznosi:*

(a) *100 % u slučaju smanjenja proizvodnog kapaciteta koje proizlazi iz spajanja poduzetnika ili iz ugovora između poduzetnika u području talionica, kojima se predviđa, među ostalim, odgovarajuće rješenje problema zaposlenosti. Konkretno, talionica koja preuzima proizvodnju koja je prekinuta treba dokazati da je u prosjeku u posljednja tri odobrena financijska izvještaja ostvarila pozitivne vrijednosti povrata na prodaju (return on sales – ROS). Certifikaciju treba provesti revizorsko društvo. Osim toga, na temelju vještačenja tehničkog stručnjaka iz tog područja treba dokazati sposobnost da se vlastitim postrojenjima može ostvariti proizvodnja talionice koja prestaje s radom;*

(b) *60 % njegova najvećeg iznosa, ako se smanjuju samo proizvodni kapaciteti.*

3. *Navedene vrijednosti utvrđuju se na sljedeći način:*

(a) *aktualizirana vrijednost marže doprinosa učinkovitosti postrojenjâ u posljednjem trogodišnjem razdoblju 2000.–2002.; za utvrđivanje marže doprinosa*

industrijskog poduzeća upućuje se samo na stavke prihoda i rashoda prije operativne dobiti, isključujući stoga financijske i neoperativne sastavnice;

(b) preostala računovodstvena vrijednost postrojenja koja treba ukloniti nakon amortizacije provedene s danom 31. prosinca 2002.

4. Same vrijednosti utvrđuju se na temelju tehničke studije koju provodi specijalizirana kreditna institucija [...].

5. Poduzetnici koji podnose zahtjev za isplatu doprinosa također su dužni:

(a) provesti restrukturiranje bilance putem revizorskih društava prema shemi iz Priloga D;

(b) u okviru planova za uništenje postrojenja predvidjeti odgovarajuće rješenje s time povezanih problema zaposlenosti;

(c) uništiti postrojenja na koja se odnose poticaji u roku od godine dana od objave ove uredbe u Gazzetti Ufficiale della Repubblica italiana;

(d) kako bi iskoristili 100 % doprinosa, dostaviti ugovor sklopljen s poduzetnikom koji može ostvariti proizvodnju koja je prekinuta, u kojem su navedeni zahtjevi iz stavka 2. točke (a) ovog članka.

6. Uništavanje proizvodnih postrojenja podrazumijeva rezanje dijelova postrojenja navedenih u Prilogu C. Troškovi tih postupaka odbijaju se od prihoda od prodaje otpadnog materijala.

7. Odgovarajući odbori koji se osnivaju na temelju uredbe Direttorea generale per il coordinamento degli incentivi alle imprese (Glavni direktor za koordinaciju poticaja za poduzeća, Italija) provjeravaju provedbu uništenja proizvodnih postrojenja. [...]

8. Prihodi koje su poduzetnici koji podnose zahtjev za isplatu doprinosa ostvarili od prodaje otpadnog materijala, umanjeni za troškove za plameno rezanje i uništenje postrojenja, dodjeljuju se uplatom u prihode državnog proračuna i, u svakom slučaju, nakon što je primljen cjelokupan doprinos na koji imaju pravo za uklanjanje postrojenja. [...]”;

članak 7.: „1. Poduzetnici koji obavljaju djelatnost talionice lijevanog željeza i čelika, koji namjeravaju koristiti doprinose predviđene člankom 12. Zakona br. 273 od 12. prosinca 2002., u svrhe navedene u točki (a) ovog stavka:

(a) trebaju biti upisani u registar trgovačkih društava; u opisani slučaj spadaju i poduzetnici koji nastaju u postupcima spajanja, preuzimanja ili podjele poduzetnika koji su prije 1. siječnja 2000. imali pravnu osobnost; u to spadaju i proizvodne jedinice koje provode cijeli proizvodni ciklus talionice, iako pripadaju istom poduzetniku;

(b) nakon 1. siječnja 2002. nisu smjeli promijeniti predmet svoje proizvodnje i strukturu svojih postrojenja;

(c) do 31. prosinca 2001. trebali su redovito ostvarivati proizvodnju certificiranu ovlaštenim vještačenjem tehničkog stručnjaka iz tog područja upisanog u registar vještaka koje imenuje sud;

(d) trebaju imati postrojenja koja se stavljaju izvan pogona na datum podnošenja samog zahtjeva;

(e) nad njima ne smije biti u tijeku stečajni postupak ili postupak prinudne uprave [...]”.

članak 9.: „1. Društvima koja imaju pravo na olakšice zabranjuje se ponovna uspostava smanjenog proizvodnog kapaciteta na pet godina nakon datuma plaćanja.

2. U slučaju da postupe suprotno odredbama stavka 1., poduzetnici o kojima je riječ gube pravo na olakšice u opsegu koji odgovara ponovno uspostavljenom proizvodnom kapacitetu uz posljedičnu obvezu vraćanja odgovarajućeg doprinosa zajedno sa zakonskim kamatama i tečajnim razlikama.

3. U slučaju nepoštovanja sporazuma između poduzetnika iz članka 2. stavka 2. točke (a) ove uredbe, poduzetnik o kojem je riječ gubi pravo na veći doprinos.

4. U skladu s propisima na snazi odredbe prethodnih stavaka primjenjuju se na društva koja upravljaju drugim društvima, na društva kojima se upravlja ili, u svakom slučaju, na društva koja su primatelji samih doprinosa.

5. Opoziv dodijeljenih koristi također se određuje u slučajevima predviđenima člankom 9. Decreta legislativo 31 marzo 1998, n. 123 (Zakonodavna uredba br. 123 od 31. ožujka 1998.)”.

Decreto ministeriale del 6 febbraio 2006 (Ministarska uredba od 6. veljače 2006.) objavljen u Gazzetti Ufficiale br. 36 od 13. veljače 2006. (u daljnjem tekstu: Ministarska uredba iz 2006.); konkretno:

članak 1., kojim se ističe da je doprinos predviđen člankom 2. Ministarske uredbe br. 73/2004 odšteta za gubitak vrijednosti imovine postrojenja do koje je došlo zbog pristupanja poduzetnika programu reorganizacije koji je pokrenut Zakonom br. 273/2002;

članak 2., u skladu s kojim se ta odšteta plaća „nakon što poduzetnik bude izbrisan iz ‚Registra trgovačkih društava‘ u smislu članka 2495. Codicea civile (Građanski zakonik) odnosno, kad je riječ o poduzetnicima koji se sastoje od više gospodarskih cjelina, nakon prijenosa gospodarske cjeline koja se odnosi na talionicu drugom, novoosnovanom poduzetniku koji nakon provedbe postupaka i obveza za fizičko uništenje postrojenjâ prestane obavljati djelatnost. U svakom

slučaju, odšteta se ne može isplatiti ako postrojenja nisu uništena u roku od godine dana od objave Uredbe u Gazzetti Ufficiale della Repubblica italiana”;

članak 3., kojim se potvrđuje da se mjera doprinosa utvrđuje u skladu s člankom 2. stavkom 3. Ministarske uredbe br. 73/2004.

Decreto-legge del 31 dicembre 2007, n. 248 (Uredba sa zakonskom snagom br. 248 od 31. prosinca 2007.), koji je pretvoren u zakon Leggeom del 28 febbraio 2008, n. 31 (Zakon br. 31 od 28. veljače 2008.) (Uredba sa zakonskom snagom br. 248/2007); konkretno, članak 51. quater, u kojem se ponavlja da se poticaj dodijeljen u skladu s člankom 12. stavkom 2. Zakona br. 273/2002 isplaćuje pod uvjetima utvrđenima Ministarskom uredbom iz 2006., pri čemu se „*ne dovodi u pitanje utvrđenje poštovanja jamstva imovine vjerovnikâ poduzetnika iz članka 2740. Građanskog zakonika provedeno na temelju tehničke studije*”.

Decreto del MISE del 17 aprile 2009 (Uredba MISE-a od 17. travnja 2009.) (u daljnjem tekstu: Ministarska uredba iz 2009.), kojim se potvrđuju navedeni načini izračuna doprinosa dodijeljenog u skladu s člankom 12. stavkom 2. Zakona br. 273/2002.

Sažet prikaz činjenica i postupka

- 1 Društvo Flag s.r.l., koje posluje u sektoru talionica lijevanog željeza i čelika i koje je u cijelosti u vlasništvu društva Cividale s.p.a., podnijelo je 18. lipnja 2004. MISE-u zahtjev kako bi dobilo doprinos u visini od 100 % previđen člankom 12. Zakona br. 273/2002 u vezi s člankom 2. stavkom 2. točkom (a) Ministarske uredbe br. 73/2004 (u daljnjem tekstu: doprinos o kojem je riječ). Naime, to društvo namjeravalo je staviti izvan pogona jedno od svojih proizvodnih postrojenja i sklopiti sporazum između poduzetnika s društvom Cividale Spa kako bi riješilo s time povezane probleme zaposlenosti.
- 2 Nakon dovršetka studije za utvrđivanje vrijednosti postrojenja koje treba ukloniti, MISE je dopisom od 14. rujna 2006. u korist društva Flag s.r.l. privremeno utvrdio doprinos u iznosu od 1 645 365,58 eura. Također je pojasnio da je isplata tog doprinosa uvjetovana, s jedne strane, provjerom uništenja postrojenja koju provodi odgovarajući odbor ministarstva i, s druge strane, provedbom prijenosa dijela poduzeća koji treba staviti izvan pogona na drugo društvo koje se osniva isključivo kako bi uništilo postrojenje o kojem je riječ.
- 3 Aktom od 28. prosinca 2006. društvo Flag s.r.l. prenijelo je dio poduzeća koji treba ukloniti na društvo Flag Fonderia Acciaio Marcon s.r.l., koje je osnovano s ciljem uništenja postrojenja o kojem je riječ, prodaje otpadnog materijala i uplate prihoda ostvarenih na taj način u državni proračun. Nad tim je društvom naknadno provedena likvidacija te je izbrisano iz registra trgovačkih društava.
- 4 Društvo Cividale S.p.A., jedini preostali član, stoga je od MISE-a zatražilo isplatu doprinosa u iznosu utvrđenom dopisom od 14. rujna 2006.

- 5 Međutim, Odlukom br. 1303 od 29. svibnja 2013. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) MISE je odobrio isplatu iznosa od samo 200 000,00 eura na temelju pravila o državnim potporama male vrijednosti (takozvani *regime de minimis*).
- 6 Društva Cividale s.p.a. i Flag s.r.l. pobijala su tu odluku pred Tribunaleom amministrativo regionale per il Lazio (Okružni upravni sud za Lacij, Italija), pri čemu su tvrdila, među ostalim, da su povrijeđena načela proporcionalnosti, razboritosti i zaštite legitimnih očekivanja, kao i da je pobijana odluka nerazumna i da sadržava nedostatak u obrazloženju jer MISE nikad nije spomenuo postojanje postupka obavješćivanja Europske komisije u pogledu doprinosa o kojem je riječ na temelju pravila o državnim potporama niti je isplatu doprinosa uvjetovao ishodom tog postupka obavješćivanja. Osim toga, istaknula su povredu članka 107. i 108. UFEU-a te Uredbe br. 659/1999 jer doprinos o kojem je riječ nije državna potpora, nego obična odšteta kojom se ne dodjeljuje nikakva gospodarska prednost.
- 7 MISE se uključio u postupak, pri čemu je naveo da je 24. rujna 2003. „pokušao” obavijestiti Europsku komisiju u skladu s Uredbom br. 659/1999, što je propis koji se odnosi na doprinos o kojem je riječ, ali da je nakon zahtjeva za dostavu dodatnih informacija koji je Komisija poslala 21. studenoga 2003. Ministarstvo smatralo da je Komisija donijela negativnu odluku te je stoga odlučilo odustati od postupka.
- 8 Presudom br. 00118/2019 Tribunale amministrativo regionale per il Veneto (Okružni upravni sud za Veneto), pred kojim se vodio prvostupanjski postupak nakon što se Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Okružni upravni sud za Lacij) proglasio nenadležnim, odbio je tužbe navedenih društava. Iako je kritizirao postupanje MISE-a u predmetu pred Europskom komisijom, navedeni sud utvrdio je da se, s obzirom da to da Komisija o tome prethodno nije donijela odluku, doprinos koji su zatražila navedena društva nije mogao isplatiti. Navedena društva stoga su protiv te presude podnijela žalbu Consiglieri di Stato (Državno vijeće), odnosno sudu koji je uputio zahtjev.

Glavni argumenti stranaka glavnog postupka

- 9 Društva žalitelji tvrde da se doprinos o kojem je riječ ne može kvalificirati kao državnu potporu jer nisu ispunjeni uvjeti koji se zahtijevaju člankom 107. UFEU-a, i to zbog niza razloga. Prije svega, s obzirom na to da je isplata doprinosa o kojem je riječ uvjetovana konačnim uništenjem proizvodnih postrojenja i prestankom postojanja subjekta koji je njihov vlasnik, doprinos ne može narušiti tržišno natjecanje jer se isplaćuje u korist subjekta koji više nije dio referentnog tržišta. Nadalje, doprinos o kojem je riječ predstavlja samo odštetu za gubitak proizvodnih kapaciteta tog subjekta. Naposljetku, iznos navedenog doprinosa, u skladu s kriterijima za izračun utvrđenima ministarskim uredbama, znatno je niži od vrijednosti uništenog postrojenja s obzirom na njegov proizvodni kapacitet.

- 10 Društva žalitelji također tvrde da je Tribunale amministrativo regionale per il Veneto (Okružni upravni sud za Veneto) pogrešno utvrdio da nacionalni sud ne može svojim tumačenjem pojma državne potpore zamijeniti tumačenje Europske komisije, kao što se to predviđa Obaviješću iz 2009., osobito kada, kao u ovom slučaju, Europska komisija nije donijela nijednu odluku jer nije proveden postupak obavješćivanja.
- 11 MISE se uključio u postupak, pri čemu je zahtijevao da se žalba odbije i potvrdi presuda protiv koje je podnesena žalba. Potvrdio je da je u korist društava žalitelja, kao i u korist drugih 13 poduzetnika, privremeno priznao isplatu doprinosa o kojem je riječ, ali da je kasnije odlučio da će opozvati tu odluku i zamijeniti je doprinosom u iznosu od 200 000,00 eura jer „nije bio siguran” da je doprinos o kojem je riječ u skladu s pravilima Unije u području državnih potpora. Također je potvrdio da više ne posjeduje nijedan dokument koji je sastavio on sam ili Europska komisija, a koji se odnosi na njegov „pokušaj” da obavijesti Komisiju o pravilima u pogledu doprinosa o kojem je riječ.

Sažet prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 12 Consiglio di Stato (Državno vijeće) dvoji u pogledu toga može li se doprinos o kojem je riječ kvalificirati kao državnu potporu u smislu članaka 107. i 108. UFEU-a i, slijedom toga, je li taj doprinos uvjetovan obavezom obavješćivanja Europske komisije. Odgovor na to pitanje odlučujući je za glavni postupak, u kojem se pobijaju odluke donesene na temelju pretpostavke da doprinos o kojem je riječ predstavlja državnu potporu, iako u tom pogledu nije donesena nijedna odluka Europske komisije.
- 13 Iako priznaje da provjeru usklađenosti doprinosa o kojem je riječ može provesti samo Europska komisija, sud koji je uputio zahtjev navodi da je za potrebe primjene članaka 107. i 108. UFEU-a i Uredbe br. 659/1999 relevantan pojam „državna potpora”, koji je samostalan pojam, te navodi da samo u pogledu mjere koju se objektivno može kvalificirati kao državnu potporu postoji obveza prethodnog obavješćivanja Komisije.
- 14 Sud koji je uputio zahtjev poziva se na točke 66. do 69. Obavijesti Komisije C 262/1 i na sudsku praksu Suda Europske unije te podsjeća na to da državnu potporu predstavlja svaka vrsta koristi kojom se, čak i neizravno, dodjeljuje prednost određenom poduzetniku, bilo da se takva prednost dodjeljuje u obliku gospodarskih subvencija bilo da je riječ o poreznim olakšicama ili drugim olakšicama kojima se smanjuju troškovi poduzetnika koji uobičajeno opterećuju njegov proračun (vidjeti presude Suda od 2. srpnja 1974., predmet C-173/73 i od 5. listopada 1999., predmet C-251/97). Konkretno, prema sudskoj praksi Suda, kada postoje potpore s tim značajkama nije relevantna okolnost da mjera ima ciljeve socijalne ili porezne prirode: u tom smislu, kao državna potpora kvalificirane su i dodjela bankarskih garancija koje poduzetnik inače ne bi dobio i prodaja zemljišta po povlaštenim cijenama (vidjeti presude Suda od 2. veljače

1998., predmeti 67, 68 i 70/85; od 21. ožujka 1991., predmet C-303/88; od 19. svibnja 1999., predmet C-6/97; od 21. ožujka 1990., predmet C-142/87 i presudu Općeg suda od 10. travnja 2003., predmet T-366/00). Međutim, taj pojam ne obuhvaća doprinose koji se određenim poduzetnicima dodjeljuju kao nadoknada za dodatne troškove povezane s preuzimanjem obveza pružanja javne usluge, kao ni opće mjere kojima se konkretno ne pogoduje određenim poduzetnicima ili proizvođačima (vidjeti presude Suda od 22. studenoga 2001., predmet C-53/00 i od 24. srpnja 2003., predmet C-280/00).

- 15 Consiglio di Stato (Državno vijeće) zatim ističe da postoje uredbe Unije kojima se određuju državne potpore koje su *a priori* prihvatljive, dakle bez obveze prethodnog obavješćivanja Komisije: riječ je o mjerama kojima se povećavaju ulaganja ili, u svakom slučaju, kojima se doprinosi poslovanju i opstanku poduzetnika koji je korisnik potpore. Međutim, slučaj doprinosa o kojem je riječ drukčiji je jer se on isplaćuje samo kao nadoknada za materijalno uništenje proizvodnih postrojenja i istodobni prestanak poduzetničke djelatnosti vlasnika uništenog postrojenja i korisnika doprinosa.
- 16 Consiglio di Stato (Državno vijeće) smatra da potonje utvrđenje vrijedi i u pogledu slučaja predviđenog člankom 2. stavkom 2. točkom (a) Ministarske uredbe br. 73/2004, u kojem poduzetnik koji prekida proizvodni ciklus sklapa sporazume s drugim poduzetnicima kako bi očuvao zaposlenost i prekinutu proizvodnju. Naime, u tom slučaju nacionalnim propisom onemogućuje se isplata doprinosa u korist poduzetnika koji se, na temelju sporazuma s poduzetnikom koji stavlja postrojenje izvan pogona, obvezuje preuzeti njegove proizvodne kapacitete i pripadajuće radnike. Osim toga, ponovna uspostava proizvodnog kapaciteta zabranjuje se subjektu koji je korisnik doprinosa o kojem je riječ na pet godina nakon isplate.
- 17 Sud koji je uputio zahtjev priznaje da propisi Unije u području državnih potpora obuhvaćaju određene mjere potpore koje se, poput doprinosa o kojem je riječ, isplaćuju kao nadoknada za to što poduzetnik koji je korisnik potpore smanjuje proizvodnju, među kojima su osobito doprinos koji se isplaćuje poljoprivrednim poduzećima u okviru takozvanog „obveznog *set aside*” (obvezno stavljanje zemljišta na ugar) i potpore uvedene Uredbom (EEZ) br. 2078/92. Međutim, navedeni sud ističe da je trajanje tih mjera unaprijed određeno i da one ne obuhvaćaju ni uništenje imovine namijenjene proizvodnji ni prestanak postojanja poduzetnika koji je korisnik potpore.
- 18 Consiglio di Stato (Državno vijeće) istodobno ističe da doprinos o kojem je riječ, ako se isplati u visini od 100 % u skladu s člankom 2. stavkom 2. točkom (a) Ministarske uredbe br. 73/2004, pokazuje određene nedostatke. Naime, sporazum koji poduzetnik koji podnosi zahtjev za isplatu doprinosa sklapa s drugim poduzetnicima kako bi preuzeo proizvodnju i riješio probleme zaposlenosti može dovesti do prijenosa svih klijenata poduzetnika na samo jednog drugog poduzetnika koji stoga stječe prednost u pogledu klijenata i prihoda. Slični sporazumi, tim više ako su povezani sa stvarnim i pravim spajanjima, mogu

predstavljati koncentracije između poduzetnika koje u načelu mogu utjecati na tržišno natjecanje. Osim toga, Consiglio di Stato (Državno vijeće) ističe da pravila u pogledu doprinosa o kojem je riječ ne sadržavaju nijednu zaštitnu klauzulu u pogledu nacionalnih propisa i propisa Unije u području koncentracija između poduzetnika. Međutim, takvi nedostaci ne postoje u slučaju predviđenom člankom 2. stavkom 2. točkom (b) Ministarske uredbe br. 73/2004 u kojem se, s obzirom na to da se ne predviđa sklapanje sporazuma s drugim poduzetnicima, svi klijenti poduzetnika koji prekida proizvodni ciklus slobodno raspoređuju među poduzetnicima u sektoru.

RADNI DOKUMENT